

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **O.**, proti povinnému **R. B.**, o vymoženie 4,97 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 0 Er 3297/2000, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 20. decembra 2010, sp.zn. 3 CoE 227/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I uznesením z 15. mája 2008, č.k. 0 Er 3297/2000-8 exekúciu zastavil a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. K. M. trovy exekúcie v sume 5 199 Sk do 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia. O zastavení exekúcie rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. c/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) a o náhrade trov exekúcie podľa § 200 a § 203 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie oprávneného uznesením z 25. júna 2009, sp.zn. 3 CoE 92/2009 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. S poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia nezodpovedá požiadavkám riadneho odôvodnenia a má za následok nepreskúmatel'nosť pre nedostatok dôvodov.

Okresný súd Košice I uznesením z 18. novembra 2009, č.k. 0 Er 3297/2000-20 uložil oprávnenému povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi JUDr. Ing. K. M. trovy exekúcie v sume 105,41 € do 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil

ustanovením § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Mal za to, že nakoľko oprávnený dňa 18. apríla 2008 podal návrh na zastavenie exekúcie (predložené súdnemu exekútorovi 23. apríla 2008), týmto návrhom zaviniť jej zastavenie a súd je povinný, ak oprávnený podá návrh na zastavenie exekúcie, exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. c/ Exekučného poriadku zastaviť. Uviedol, že oprávnený nepodal podnet na zastavenie exekúcie alebo nevyjadril sa na výzvu súdneho exekútora o zastavení exekúcie, ale podal návrh na zastavenie exekúcie.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie oprávneného uznesením z 20. decembra 2010, sp.zn. 3 CoE 227/2010 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že súdny exekútor nemá právo na náhradu trov exekučného konania. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd nepovažoval úkony súdneho exekútora na vymoženie pohľadávky oprávneného za účelové, a preto mal za to, že mu právo na náhradu trov exekúcie nevzniklo. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že i keď súdny exekútor nie je oprávnený odmietnuť prijatie návrhu na vykonanie exekúcie, je povinný oprávneného poučiť, či exekučný titul, ktorý má byť v exekučnom konaní vymožený, spĺňa podmienky na úspešné vymoženie. V danom prípade už v deň doručenia žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, došlo k zániku práva oprávneného na vymoženie pohľadávky, a tým aj k splneniu podmienok na zastavenie exekúcie. Z exekučného spisu súdneho exekútora nevyplýva, že by súdny exekútor, ako odborne spôsobilá osoba na vykonanie exekúcie, oprávneného upozornil, že za 17 dní od doručenia návrhu na vykonanie exekúcie dôjde k preklúzii práva oprávneného na vymoženie pohľadávky, a teda, že aj keby súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie, tak dňom 1. júla 2000 budú splnené podmienky na zastavenie exekúcie. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor, ktorý navrhol uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávnych skutkových zistení. Súdny exekútor nemá poučovaciu povinnosť a nemôže ani skúmať exekučný titul a návrh z iného hľadiska, ako z toho, či je návrh úplný a správny. Podľa názoru dovolateľa zastavenie exekúcie zaviniť jednoznačne oprávnený, a to tým, že sám podal návrh na zastavenie exekúcie, na základe ktorého súd exekúciu zastavil.

Nepriznanie náhrady trov exekúcie súdnemu exekútorovi považoval za porušenie čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Oprávnený ani povinný sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdneho exekútora z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Pokiaľ ide o námietku súdneho exekútora spochybňujúcu správnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdneho exekútora nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemal dovolateľ úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. októbra 2011

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová